

Antoniu je postalo žal, da je pijan in da ne ve, kje ima debelo zapisnico. Zakaj rad bi bil zapisal nekaj na prvi pogled neznatnih drobnosti. Večkrat je ponovil sam pri sebi tisto, kar je bil rekel generalu in sebi o vojni, slavi in pornografiji, in s težavo je zadržal solze.

Iz romana *Junak na oslu*
ali Čas sramu.

Iz rokopisa prevedel
Janez Gradišnik

P E S M I

Franček Rudolf

T I P A G R E S

Dež je topel, dež je steklen,
drevje svetlo, drevje golo,
enakomerno starijo koledarji
in nekega dne ne znaš več jokati.

Dež je steklen. S črnim dežnikom. Greš.
Dež je topel. Tečeš z aktovko na glavi.
Drevje je svetlo, greš,
drevje je golo, greš.

Nekega dne megle tvojih sanj
ne znajo več biti dež.
Takrat je čas. Zemlja je mokra. Z rokami
se oprimi neba, noge zapiči v zemljo.

Nikoli ne zrasede suha drevesa,
semena včasih odnese veter.
Posebno suha.

Dež je topel, dež je steklen. Ti pa greš.

J U K E - B O X

Našel sem tvojo podobo. Živa je.
Bila mi je kot petelinu biser.

Urednik mi je rekel: Pesem je treba dolgo
sestavljati,
v hipu le muho ubiješ,
sedim ob rumeni mizi, v skodelici je gosta
usedlina kave.
Lahko bi kdo rekel: Sam je,
a nisi sam, če koga čakaš,
in danes imam zmenek
sam s seboj.

Teenagerji z mogočnimi frizurami
mi izbirajo pesmi
(saj juke-box igra za vse
pesem, ki si jo zase izbral),
zanesem se na njihov
živalski instinkt.

Nekdo me prosi za ogenj. Pijan mož
mi pravi o mestnem zaporu.
Vsi pijemo iz istih kozarcev
(na mojem je še drobec
trdovratne šminke).

Ko neka dama prikliče polko,
odidem iz lokala,
deževalo je, naprej rešujem
nerazumljive besede nekoga twista,
mnogo deklet ima lepe noge,
saj, jutri, saj te bom jutri
gotovo poiskal, draga.

Morda pa še ne jutri, dolgo
je treba sestavljati pesem.

TRISTAN IN IZOLDA

I

Človek hodi.
Skozi čas, skozi srca
ljudi (in posebno deklet)
si kleše stopnice.

Človek je ropar.
Vse, kar je toplih barv
in svetlih bleščečih barv,
njegovih rok obdrži se.
Pretežek je tovor. Marsikaj od teh
draguljev, biserov
kar tako kje
ob kakih stopnicah odloži.
A ker je mlad, je zmagovalec:
z neko vztrajno jezo
si slike vseh izgubljenih reči
v spomin zagozdi.

In je gospodar. In terja
vse izgubljene bisere, dragulje.
Ker nove duše ne plačajo tega davka,
jih kolje.

II

Bil sem tvoj ovenček. Ti bi se rada
z mojo volno, s temnim zvokom mojih očk
igrala. Prišla si v mojo sobo, vsa vesela:
no, to je končno ovenček, ne bik.

V vazah je cvetje mojega srca. Legla
si na blazine mojih sanj. Zdaj spiš.
Tako lep plen si. Naglo sem se odpravil
pregledat vse zaklade v tvoje oči.

Ti si slepa. A jaz sem Sinjebradec.
Po stenah sobe polno obešenih deklic visi.
Veliko zakladov imaš. A dovolj jih ne najdem.
torcj — joj! — jim boš sledila še ti.

Star sem že. Star. Tvoja bela pomlad je orosila
moje zoglenele orlovske oči.
S smehljajem ležiš v mojih sanjah, v moji sobi,
a jaz pred teboj bežim.

III

(Glej, da ti z oči ne zdrsnejo pokrajine
tvojih sanj. Da me ne zagledaš,
vstajajoča z vezenine mojega srca,
glej, da me ne uzreš ob dobrotnem dejanju bogu!)

Moje spremstvo nosi zastave.
Ostrine mojega kopja se v soncu blešče.
Tebi v očeh zaplapolajo barve,
zagrnejo vse — in mi planeš v roke.

Morda je le stara navada bil moj namig.
Morda si slutila moj beg in je bežno sočutje
vodilo tvoje roke. Jaz pa sem ropar. Bežim.
a vzel bom tvoje dragulje, pustil ti le šatuljo — srce.

IV

Priplula je ladja preko debelega morja.
Ti, zverina, se me boš oklenila.
Prisiljen sem spoznati, da si Izolda.
(Kdaj le sva tisti strup popila?)

Moral bom umreti, saj ti ne moreš pristati
ob moji obali. Odložil bom svoj oklep, svoj meč.
Tvoji prsti me bodo v sveti boli razorali,
ne bom se mogel prepoznati nič več.

Moj grob bo na eni strani najinega doma.
Na drugi bo tvoj. In resnična bo stara bajka
o vrtnici in bršljanu. In kdo, ki po mestu roma
(kak inkasant), bo videl še dva
vsem drugim podobna obraza.